

לאברם. [נ"א יהוה צבאות, ו"א אל ארין]. מיבאלו שם הימין שאחוז וממשש את השם הזה יותר מאותם האחרים. בכלל מקום שסוד השם הזה שם - מיבאלו שם. אם הסתלק מיבאל הזה - מסלך אליהם עם שדי.

בהתחרה שלשה אנשים, והתגלו בציור של אויר והיו אוכלים, אוכלים ודי, שהאש שלהם אוכלה ומכללה הפל וועשים נחת רום לאברם. הם אש ודי, ואלה האש מתחפה בציור של אויר ולא נראית. ואתו מأكل אש להטה ואוכלה אותו, ואברם מקבל נחת רום מזה.

בין שהסתלקה השכינה מה כתוב? וועל אליהם מעלה אברם. מיד מסתלק עמו מיכאל, שפטוב ויבאו שני הפלאחים סדמה וגוו. שלשה כתיב בקדמיה והשפתה תרין, אלא מיבאל דאיו ימינה אסתליק בהרי שכינה. מלאך דאתחי נחת ואיגלים (ליה) באויר ואתחי ליה ודי איהו אוריאל. מה דלא נחת אלא דארם, נחת הכא בלחוודי לבשרא למונח דאי מדן. [ז' קב נ"א] ובגין דלא חשב באברם לא כתיב דאל, דהא כתיב, (שופטים יי) אם תעזרני לא אוכל בלחמה. וכתיב ויהי בעלות הלחט מעלה המזבח וועל מלאך יי בלחט המזבח וגוו. והכא וועל אליהם מעלה אברם. בגין דביה אסתליק מיבאל, ואשתאו רפאל וגריאל.

המלאך שנראה לנמנוח ירד והתגלו [ל] באויר ונראה לו, וזהו אוריאל. מה שלא ירד עם אלו לאברם - ירד באן לבודו לבשר לנמנוח שבא מדן. ומשום שלא חשוב כמו אברם, לא כתיב שאל, שהרי כתוב (שופטים י) אם תעזרני לא אוכל בלחמה. וכתיב, ויהי בעלות הלחט מעלה המזבח, וועל מלאך ה' בלחט המזבח וגוו. וכך וועל אליהם מעלה אברם. כושים שבו הסתלק מיכאל, ונשארו רפאל וגריאל.

ונליהם בתוב שני הפלאחים סדמה. בערב - בשעה שחדרין פלי על העולם. אחר כך הסתלק אחד, ונמצא שגריאל לבדו. בזכות אברם נצל לוט, והוא אמר (ע"ב ס"ח).

זה רבי אבא פתח ואמר, (זהלים כד) מי יעללה בהר וזה רבי אבא פתח ואמר, (זהלים כד) מי יעללה בהר ה' ימי יקיים במקום קדרשו. בא ראה, כל בני

ארון הברית, ומאן איה, שמא דאתקיי אדני. ודי (ר"א ריא) ארגלי השפה לאברם. [נ"א יהוה צבאות ו"א אל אדני]. מיבאל שמא דימינא דקא אחד ימשמש לשמא דיאתי מאנו אחרין, בכל אחר דרזא דהאי שמא פמן מיבאל פון, (ז' קא נ"ב) אסתליק האי מיבאל אסתליק אליהם בהרי שדי.

בקדמיה שלשה אנשים וางלימו בציור דאויר ויהו אכל, אכל ודי, דאסא לדחו אל ושיין כלא ואעביד נחת רום לאברם. אנו אש ואדי, וההוא אש אתחייב בציור דאויר ולא אתחייב, וההוא מיכאל אש מלחת ואכל לא ליה, ואברם מקבל נחת רום מהאי.

בין דאסלך שכינה מה כתיב וועל אליהם מעלה אברם, מיד מסתלק בקדמיה מיבאל דכתיב ויבאו שני הפלאחים סדמה וגוו. שלשה כתיב בקדמיה והשפתה תרין, אלא מיבאל דאיו ימינה אסתליק בהרי שכינה. מלאך דאתחי נחת ואיגלים (ליה) באויר ואתחי ליה ודי איהו אוריאל. מה דלא נחת אלא דארם, נחת הכא בלחוודי לבשרא למונח דאי מדן. [ז' קב נ"א] ובגין דלא חשב באברם לא כתיב דאל, דהא כתיב, (שופטים יי) אם תעזרני לא אוכל בלחמה. וכתיב ויהי בעלות הלחט מעלה המזבח וועל מלאך יי בלחט המזבח וגוו. והכא וועל אליהם מעלה אברם. בגין דביה אסתליק מיבאל, ואשתאו רפאל וגריאל.

ועליהו כתיב שני הפלאחים סדמה, בערב, בשעתה דידייא מליא על עלמא, לבתור אסתליק סר ואשתכח גבריאל בלחוודיה. בזכותה דאברם אשתייך לוט, ויהו אוף הכא זכה בהו, ועל די אתי לגביה, (עד באן סתר תורה). והה:

רבי אבא פתח ואמר, (זהלים כד) מי יעללה בהר פלי על העולם. אחר כך הסתלק אחד, ונמצא שגריאל לבדו. אך רק זכה בהם, ועל זה באו אליו. (ע"ב ס"ח).